

Amamnarnese

In mijn ggz-carrière heb ik geen geluk gehad. Met psychiaters. De eerste was vooral bezig met haar overstap naar een andere baan. Als we probeerden te praten lette ik eigenlijk alleen op de kleren die ze aanhad. Op een woensdag had ze altijd een bepaalde jurk aan, op een donderdag een bepaalde broek met blouse, op een vrijdag iets – in mijn ogen – niet nader te definiëren, maar het zal ongetwijfeld een naam hebben. Ik stelde me haar klerenkast voor. Hangers met labels voor de dagen van de week eraan. Opeens had ze haar nieuwe baan. Ik zie haar soms nog in de stad. Ik weet dan altijd precies welke dag het is. Ik vermoed dat er iets hardnekkigers dan beroepsdeformatie in haar leven speelt.

De tweede heb ik één keer ontmoet. Ik had goede hoop. Toen verdween hij. Ik weet nog precies hoe hij eruitzag. Hij leek op een filosoof die in een metal-band speelt. Hij had een piepklein oorbelletje in. Hij rook naar sigarettenrook, wat me doorgaans niet opvalt omdat ik zelf rook.

De derde wist het woord ‘anamnese’ niet te spellen. Ik heb een uittreksel van mijn dossier onder ogen gehad en kon vaststellen dat hij dit woord op maar liefst vier verschillende manier had gespeld. De correcte wijze zat ertussen, maar dat moet een vergissing zijn geweest. Net zoals de overhemden die hij droeg.

Ik ben me ervan bewust dat ik nu niet terecht ietwat te hard oordeel. Dit doe ik soms. Dit stond niet in het uittreksel van mijn dossier. Een anamnese is een verzameling gegevens, aangevuld met indrukken. In een anamnese kan, bijvoorbeeld, staan dat je je niet geschoren hebt, dat je kleren ongewassen lijken, dat je naar sigarettenrook ruikt, dat je een tatoeage hebt.

Als je tegenover een psychiater komt te zitten is dit niet zonder reden. Je weet ergens wel dat er iets niet goed zit in je hoofd en je wilt dat de persoon tegenover je je helpt met het uitpluizen van je gedachten. Hoe je haar zit, hoe je ruikt, hoe je gekleed bent is op dat moment bijzaak. Maar het wordt opgeschreven en dus moet het belangrijk zijn. Belangrijk genoeg om niet te vergeten.

In mijn ggz-carrière heb ik geen geluk gehad. Met psychiaters. Ze gaven me vaak de indruk dat ze de enige persoon in de kamer waren. Ze leken niet door te hebben dat ze bekeken werden terwijl ze hun notities neerpenden.

Wars van Lezel